

Arrest

nr. 160 991 van 28 januari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 september 2013 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een inreisverbod van 26 september 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. VAN DER LINDEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 26 september 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot afgifte van een inreisverbod.

1.2. Het inreisverbod wordt thans bestreden en is gemotiveerd als volgt:

“Inreisverbod

Aan de heer, die verklaart te heten:

Naam: Y(...)

Voornaam: R(...)

Geboortedatum: (...)
Geboorteplaats: (...)
Nationaliteit: Afghanistan

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten vol toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 26/09/2013 gaat gepaard met dit inreisverbod.

Reden van de beslissing:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 05/08/2013. Gezien niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan, wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod van drie jaar opgelegd."

1.3. Op 15 oktober 2013 werd verzoekende partij gerepatriëerd onder escorte.

2. Over de ontvankelijkheid

Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt onmiskenbaar dat het beroep enkel is gericht tegen de bijlage 13sexies (de beslissing houdende het opleggen van een inreisverbod), zodat de excepties van de verwerende partij en die betrekking hebben op een weliswaar aan de verzoekende partij betekende, doch thans niet aangevochten bijlage 13septies (bevel om het grondgebied te verlaten) niet dienstig zijn. Ter zitting bevestigt de verwerende partij overigens dat zij het belang niet betwist voor wat betreft het inreisverbod.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel haalt de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 74/11, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Zij stelt dat zij al het nodige heeft gedaan om haar verblijfssituatie in België in orde te krijgen, dat zij altijd op een vast adres heeft verbleven, gekend door de gemeente en de DVZ, dat zij moeite heeft gedaan om zich zo goed mogelijk te integreren in de samenleving en dat zij steeds heeft getracht de problemen in Afghanistan onder de aandacht te brengen van de Belgische asielinstanties. Zij betoogt dat enkel werd verwezen naar artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet en dat een inreisverbod wordt opgelegd met een duur van 3 jaar zonder dat wordt gemotiveerd over deze termijn, dat er geen enkel onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van haar dossier blijkt, en dat de maximumtermijn van drie jaar op quasi –automatische wijze wordt opgelegd.

3.2. De verwerende partij repliceert als volgt in haar nota:

"Wat betreft het inreisverbod stelt verzoeker dat het heel kort gemotiveerd wordt.

De vreemdelingenwet is van openbare orde en voorziet in artikel 74/11 § 1 eerste lid dat een inreisverbod van maximum 3 jaar wordt opgelegd in het geval waarin geen gevolg wordt gegeven aan de terugkeerverplichting.

In het inreisverbod wordt duidelijk gesteld dat verzoeker niet voldaan heeft aan de terugkeerverplichting, zoals vermeld in artikel 74/11, §1, tweede lid Vreemdelingenwet.

De wet bepaalt niet de gevallen waarin een inreisverbod van 3 jaar moet worden opgelegd. De wetgever heeft de vrije keuze overgelaten aan verwerende partij om, rekening houdend met de specifieke omstandigheden van elk geval, een inreisverbod op te leggen tot een maximumduur van 3 jaar.

Verwerende partij beschikt in casu over een discretionaire bevoegdheid.

Verzoeker maakt niet duidelijk waarom deze motivering voor hem onduidelijk is.

Hij betwist dit motief niet.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden. (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). De administratieve beslissing moet de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen, voorwaarde waaraan in casu is voldaan. (cf. RW, 25 januari 2012, nr. 73 906)

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St.1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693). (RW, 28 maart 2012, nr. 78.208).

Het inreisverbod van 3 jaar wordt gemotiveerd. Verzoeker betwist niet dat hij geen gevolg heeft gegeven aan de terugkeerverplichting.

"Voor zoveel als nodig bevestigt de Raad nogmaals dat uit een illegaal verblijf, wat overeenkomstig artikel 75 van de vreemdelingenwet een misdrijf er geen rechten kunnen worden geput." (RW, arrest nr. 3302 van 29 oktober 2007).

Wat betreft de motivering van het inreisverbod van 3 jaar heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds geoordeeld: "Tevens is in de bestreden beslissing uiteengezet dat, in uitvoering van artikel, 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, aan verzoeker een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd omdat hij niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan, waarbij opnieuw wordt geduïd dat hij geen gevolg gaf aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem op 3 juli 2012 werd ter kennis gebracht. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig, zij laat verzoeker toe om met kennis van zaken zijn rechtsmiddelen aan te wenden. Uit de in de bestreden beslissing opgenomen motivering blijkt tevens dat verweerder rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden die eigen zijn aan het geval van verzoeker, met name zijn manifeste weigering om de Belgische verblijfswetgeving te respecteren en gevolg te geven aan een hem eerder ter kennis gebracht bevel om het grondgebied te verlaten. (...)

Nu in de bestreden beslissing duidelijk wordt aangegeven dat aan verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd omdat hij in het verleden geen gevolg gaf aan een bevel om het grondgebied te verlaten en dit gegeven steun vindt in de stukken van het aan de Raad voorgelegde administratief dossier kan ook geen schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet — artikel dat zelf geen formele motiveringsplicht oplegt — worden vastgesteld. " (RW nr. 99.051 van 18 maart 2013).

De bestreden beslissing is proportioneel met de feiten."

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222)

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende omtrent het inreisverbod:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)”.

In casu werd aan de verzoekende partij een inreisverbod opgelegd omdat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan. Deze vaststelling is luidens de bewoordingen van de bestreden beslissing evenzeer de reden om de duur van het inreisverbod te bepalen op drie jaar.

De vraag die zich derhalve stelt is of deze motivering afdoende is, in het licht van artikel 74/11, §1, eerste lid, dat bepaalt dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Uit de parlementaire voorbereidingen, waarin wordt verwezen naar de Terugkeerrichtlijn, blijkt :

“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

De verwerende partij vermocht het opleggen van een inreisverbod te motiveren door de vaststelling dat de verzoekende partij niet had voldaan aan de terugkeerverplichting. Echter, het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd. De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet immers worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Derhalve is een specifieke motivering vereist om de maximumtermijn op te leggen (RvS 26 juni 2013, nrs. 272 898 en 227.900).

Dit blijkt, zoals de verzoekende partij terecht stelt, helemaal niet. Derhalve moet in casu worden vastgesteld, in het licht van artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dat niet afdoende werd gemotiveerd over de duur van het inreisverbod. De argumentatie van de verwerende doet aan het voorgaande geen afbreuk, net zomin als de rechtspraak waarnaar zij verwijst.

3.4. Het middel, in zoverre het is gestoeld op de schending van de formele motiveringsplicht, is gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een inreisverbod van 26 september 2013 wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend zestien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

A. WIJNANTS